

DE SEIZOENSPROEVEN

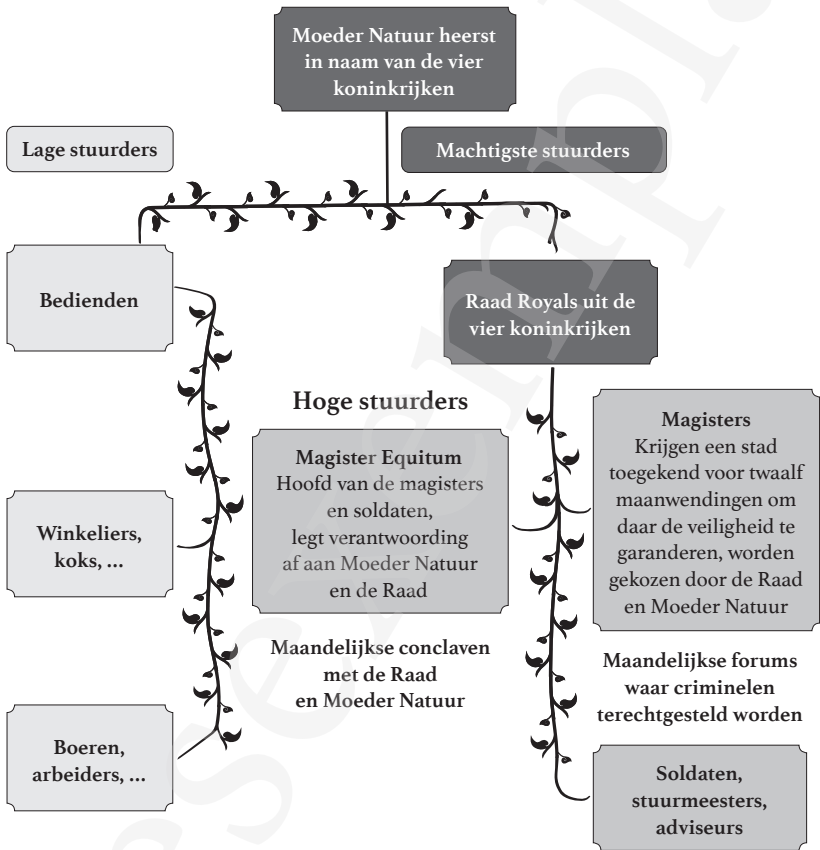
Leesexemplaar

Yasmine Van Den Meersch
& Jonas De Backer

DE
SEIZOENS
PROEVEN

P E L C K M A N S

HIËRARCHIE

PROLOOG

EEN JAAR GELEDEN ...

‘G a alsjeblieft niet zonder mij, Azra.’
Ayla rende naar haar zus en sloeg haar armen om haar heen. Ze had een mantel moeten aantrekken, want zelfs in het koninkrijk van de Zomer konden de winteravonden koud worden. Maar er was geen tijd om zich daar zorgen over te maken. Het enige wat er nu toe deed, was dat haar zus haar ging verlaten.

‘Ik ben terug voor je het weet, Lala’, zei haar zus terwijl ze liefkozend over haar hoofd wreef. Azra was goed voorbereid op de reis. Ze droeg een zware, met bont gevoerde mantel, een stevige leren broek en zwarte laarzen voor de tocht door de ijzige wildernis.

Azra zou naar het koninkrijk Winter vertrekken. De uitnodiging was nog geen twee manen geleden per valk gekomen en haar zus had geaccepteerd. Ayla was er helemaal niet blij mee.

‘Ik snap nog steeds niet waarom je me niet mee kunt nemen’, zei Ayla, terwijl ze haar armen over elkaar sloeg. ‘Het zou veel veiliger zijn om samen te reizen. Ik kan je beschermen.’

Azra lachte.

‘Zusje, hoe zou jij me beschermen tegen de wolven van Winter? Heb je verborgen talenten waar ik niets van afweet?’

Azra was getraind in zwaardvechten: van zodra ze kon lopen en een zwaard kon vasthouden, was haar training begonnen. Vanaf haar tiende had ze soldaten verslagen die twee keer zo groot waren als zij. Allemaal ter voorbereiding op de strijd waaraan ze ooit zou deelnemen.

‘Over een maand ben ik terug, Ayla. Bovendien is het goed dat Winter toenadering zoekt. Wij hebben hun ijzer nodig en zij onze gewassen. Dit zal gunstig zijn voor het koninkrijk.’

Dit soort reizen zou de koning normaal gesproken ondernemen, maar Azra had hem overgehaald om haar in zijn plaats te laten gaan. Ze wilde weten hoe de andere koninkrijken waren. Ze wilde mensen ontmoeten en zien wat de wereld te bieden had buiten hun eigen koninkrijk.

Hun vader had met enige tegenzin ingestemd. De wegen waren al een tijd onveilig en hij keek er niet naar uit om zijn oudste dochter te laten vertrekken op deze reis. Hij had haar veel liever veilig in het kasteel gehouden, maar begreep dat hij haar niet eeuwig kon afschermen van de buitenwereld.

Azra's handen gleden achter haar nek om haar halsketting los te maken. Het was een kleine, gouden zon die hun moeder haar had gegeven op de dag dat ze achttien was geworden.

‘Bewaar dit terwijl ik weg ben’, zei ze. ‘Als je me mist, kun je ernaar kijken en aan me denken.’

Ayla nam de ketting aan en hield hem dicht tegen zich aan. Ze keek toe hoe haar zus in de koets stapte. Met een ruk aan de teugels begonnen de paarden te lopen en namen ze haar zus mee, steeds verder van haar weg.

HOOFDSTUK 1

ZOMER VERLATEN

Haar handen beefden terwijl ze haar messen vasthield. Ayla kon niet stoppen met trillen, waardoor het inpakken veel langer duurde dan eigenlijk zou moeten. Ze kon gewoon niet geloven dat deze dag echt gekomen was. Haar interne vlam voelde wankel aan. Telkens als haar kracht de kop opstak, meestal als ze een sterke emotie voelde, duwde ze die naar beneden en doofde ze het vuur dat zo graag vrij wilde komen.

Afgelopen nacht was een van de ergste tot nog toe geweest. Ze werd al meer dan een jaar geplaagd door nachtmerries, al sinds Azra naar Winter vertrokken was.

In de terugkerende droom rende ze achter haar zus aan, in een poging haar tegen te houden, maar hoe hard Ayla ook rende, ze kon haar nooit bereiken. De droom die haar vanmorgen voor zonsopkomst wakker had gemaakt, was echter anders. Deze keer had ze Azra eindelijk ingehaald, alleen was haar zus tot stof vergaan toen ze haar schouder aanraakte.

Maar vandaag was geen dag om stil te staan bij het verleden.

Vandaag zou ze Zomer verlaten.

Ayla zag al meer dan een jaar op tegen deze dag, sinds het moment dat de brief over Azra van het koninkrijk Winter was aangekomen.

Ze schudde haar hoofd, haalde diep adem en kalmeerde zo haar bevende handen en pakte haar zwaarden in. Die kreeg ze als geschenk van haar ouders vorig jaar, nadat ze haar eerste

gevecht had gewonnen. Het metaal was smetteloos en elk handvat was ingelegd met een robijn. Ze waren beeldschoon, maar Ayla wist niet of de zwaarden veel voor haar konden betekenen waar ze naartoe ging.

Terwijl ze somber uit haar raam keek, kon ze het grote meer zien waar ze vroeger met Azra en hun broertje Auster had gespeeld. Waar ze uren hadden gezwommen en gekeken wie het langst zijn adem kon inhouden. Waar ze picknickten en aten tot hun buik pijn deed. Ayla herinnerde zich een zeldzame avond waarop haar beide ouders vrij waren om samen met hen vuurvliegjes te vangen, ze in een glazen pot te stoppen en ze weer los te laten nadat ze er een tijdje vol verwondering naar hadden gekeken.

Haar handen begonnen weer te trillen. De vuurkracht kwam in haar naar boven, als een draak die uit zijn slaap ontwaakt.

‘Nee’, fluisterde ze.

Die dagen waren voorbij.

Ayla onderdrukte een zucht en stopte de laatste behoeften in haar koffer. Ze had al een paar boeken weggestopt die ze wilde meenemen, maar het frustreerde haar nog steeds dat ze het grootste deel van de collectie moest achterlaten.

Haar vader had haar verteld dat ze kleren voor elk weertype moest inpakken, ook al konden ze gemakkelijk meer kopen als ze in Oasis, de hoofdstad, aankwamen. Ayla stopte wat extra broeken en tunieken weg en keek naar haar nachtkastje. Ze liep erheen, pakte haar kostbaarste sieraad en ging op het bed zitten.

In haar handen lag de ketting die Azra haar had gegeven. Het voelde alsof haar krachten ernaar reikten, het met warmte wilden omhullen en het koste wat kost beschermen.

Ayla wist dat het niet slim zou zijn om het mee te nemen voor het geval ze het tijdens de reis zou verliezen, maar ze

kon zich ook niet voorstellen dat ze haar thuis zou verlaten zonder een stukje van haar zus mee te nemen.

Haar deur vloog met een klap open.

'Ayla!' riep Auster, voordat hij door de kamer rende en op haar sprong. Ayla viel lachend achterover op het bed.

'Auster, wat doe jij hier? Moet jij ook niet inpakken?'

Ze woelde plagend door het haar van haar broer.

'Inpakken is zo saai, Lala! Waarom ga je niet met me mee naar buiten? Ik wil naar de bloemen gaan kijken!'

'Je weet dat dat niet kan, Auster. We vertrekken over een uur en vader zal heel ontevreden zijn als hij ons aan bloemen ziet ruiken in plaats van ervoor te zorgen dat alles klaarstaat wat we nodig hebben.'

Auster rolde met zijn ogen. Hij was pas acht, maar dat deed hij al heel bedreven als iemand iets zei wat hem niet beviel.

'Het plan is dat vader ons niet zal betrappen. We maken gewoon een snel uitstapje voordat we terugkeren naar onze kamers. Hij zal het nooit te weten komen!'

Hij plofte dramatisch achterover op het bed en gooide een arm over zijn gezicht.

'Als we eenmaal in de hoofdstad zijn, zullen jij, moeder en vader het veel te druk hebben om met mij te spelen. Dan ben ik helemaal alleen in dat grote kasteel en heb ik niemand om me gezelschap te houden.'

Auster gluurde onder zijn arm door om te zien of zijn woorden het gewenste effect op Ayla hadden.

Dat hadden ze.

'Prima', zei Ayla, terwijl ze haar handen omhoog gooide. Auster stond meteen op en begon op het bed te springen.

'Maar op een voorwaarde. We bezoeken Azra voordat we vertrekken.'

Auster stopte met springen en keek haar met droevige ogen aan.

‘Natuurlijk kunnen we Az bezoeken voordat we vertrekken, Lala.’

Hij liep naar de deur en keek achterom toen hij merkte dat ze niet volgde.

Ayla raapte de ketting op die van het bed was gevallen. Ze deed hem om haar nek en keek in de spiegel boven haar kaptafel.

Haar ouders zeiden altijd dat ze precies op Azra leek, maar Ayla kon de gelijkenis niet zien. Natuurlijk, hun gelaatstrekken waren hetzelfde. Ze hadden allebei donker haar en grote, bruine ogen. Net als Auster. Maar Azra had iets over zich heen, iets waarop Ayla alleen maar kon hopen. Haar zus was zelfverzekerd en sterk. Ze keek iedereen altijd recht in de ogen als ze sprak.

Ayla was verlegen en gebruikte haar lange haar altijd als schild.

Ze draaide zich weg van de spiegel, liep naar Auster, pakte zijn hand en stapte haar slaapkamer uit.

Toen ze in de tuinen aankwamen, kon Ayla niet anders dan genieten van het zonlicht. Het was nog maar het begin van de zomer en de stralen verwarmden haar huid. De trilling in haar handen, waar ze het afgelopen uur last van had gehad, nam eindelijk af.

‘Denk je dat ik wat bloemen voor moeder moet plukken voordat we vertrekken?’ vroeg Auster met een lieve glimlach op zijn gezicht.

Ayla glimlachte zachtjes.

‘Dat zou ze geweldig vinden, maar denk je niet dat vader zal weten waar we geweest zijn als je met bloemen uit zijn eigen tuin komt opdagen?’

Auster fronste.

‘Ik denk dat je gelijk hebt ...’

‘Waarom ga je niet wat bloemen uitzoeken voor Azra?’ stelde ze voor.

Auster straalde en rende naar de bloemenvelden aan de rand van het meer.

Ayla draaide zich om naar het paleis achter haar, dat boven haar uit torende.

Hier had ze haar hele leven gewoond.

Hier had ze haar arm gebroken toen ze pas zes jaar oud was. Ze had Azra achterna gezeten, die haar lievelingspop had gestolen. Ayla had niet goed opgelet toen ze een hoek omging, waardoor ze struikelde over een vergeten dweil en emmer. Ze herinnerde zich dat ze viel en een luide knak hoorde. Voor ze het wist, werd ze wakker in de ziekenzaal met haar arm in een verband en Azra naast haar met de pop in haar handen.

‘Het spijt me zo, Lala. Ik wilde alleen maar met de pop spelen. Ik wilde nooit dat je gewond zou raken ...’

Terwijl ze de pop in Ayla’s armen legde, gleed Azra naast haar in bed. Het was ietwat moeilijk geweest vanwege Ayla’s gewonde arm, maar het was hen gelukt.

Ayla schudde de herinnering van zich af. Ze liep verder door de tuinen en zag Aran, haar gevechtinstructeur naar haar toe komen.

‘Prinses, moet u zich niet klaarmaken voor uw reis naar Oasis? De koning zal niet tevreden zijn als hij u en de prins door de tuinen ziet rennen.’

Zijn strenge woorden waren tegenstrijdig met de glimlach op zijn gezicht en de pretlichtjes in zijn ogen. Aran was al zo lang Ayla zich kon herinneren hun vechtmeester en hij was ook een trouwe vriend van haar vader. Ze hadden het afgelopen jaar intensief samen getraind, maar ze vergezelde Azra daarvoor ook vaak wanneer zij met hem ging oefenen.

Hoewel hij altijd aardig tegen haar en haar broer en zus was geweest, wist Ayla dat ze zijn kracht niet moest onderschatten.

Hij kon vuur manipuleren met zo'n enorme kracht en precisie dat alle soldaten hem respecteerden en bewonderden.

Hij had ook eindeloos veel geduld met Ayla. Het was niet dat ze niet sterk was in vuursturen. Ze kon de kracht in haar kern voelen, een zinderende hitte die smeekte om gebruikt te worden. Maar iets hield haar altijd tegen. Het was niet echt angst; ze wilde gewoon niemand pijn doen.

Azra had nooit zulke twijfels gehad. Ayla had haar zwepen zien sturen, gemaakt uit vlammen, en draken uit het heetste vuur zien creëren.

'Ik weet het, Aran, maar Auster wilde de bloemen en het meer nog een laatste keer zien voordat we vertrekken. Dat begrijp je toch wel?'

Arans glimlach werd nog breder. Iedereen in het paleis hield van de kleine prins en hij kwam vaak weg met dingen die hij absoluut niet mocht doen.

Auster was beduidend jonger dan zijn zussen. De koning en koningin waren aangenaam verrast toen ze ontdekten dat ze nog een kind zouden krijgen. Ayla kon zich de festiviteiten nog herinneren toen haar broer was geboren. De hele stad was verlicht met vuur en tot in de vroege uurtjes was er muziek te horen.

'Zorg er gewoon voor dat u binnen een half uur bij de koetsen bent, prinses, en ik zeg geen woord.'

'We zijn hier bijna klaar. We brengen alleen nog een laatste bezoek aan Azra.'

Zijn glimlach verflauwde en met een hoofdknik liep hij verder richting het paleis.

Ayla vond Auster terwijl hij een konijn achterna zat tussen de rozen.

'Laten we gaan, Auster.'

Hij stond op, pakte Ayla's hand en samen liepen ze naar de bomen. Daar was een kort pad dat naar een open plek leidde.

Zonnestrallen baanden zich een weg door het bladerdak en verlichtten het standbeeld van een beeldschoon meisje.

Na het bericht van Azra's dood hadden haar ouders dit standbeeld van haar laten bouwen. Haar lichaam was nooit gevonden, dus dit gedenkteken kwam het dichtst bij een rustplek voor Azra. Ayla bezocht deze plek vroeger elke dag en kwam vaak langs terwijl haar moeder er al zat, huilend aan de voet van het marmeren beeld.

Tegenwoordig kwam Ayla hier niet meer zo vaak, maar telkens als ze kwam, voelde ze zich altijd dichterbij Azra. De beeldhouwer had geweldig werk geleverd door haar zus precies zo in steen vast te leggen als ze in het leven was geweest. Ze keek omhoog en wees naar iets in de lucht, met een grote glimlach op haar gezicht.

Auster legde zwijgend een boeket lelies aan de voet van het beeld.

Ayla liep naar hem toe en omhelsde haar broertje, die tranen op zijn gezicht had.

'Ik mis haar, Lala. Ik wilde dat ze ons nooit verlaten had.'

De tranen kwamen sneller.

'Waarom is Zaza zonder ons vertrokken? Waarom kon ze niet gewoon thuis blijven in plaats van naar Winter te gaan?'

Hij maakte zich los van Ayla's omhelzing om op te kijken naar het standbeeld, de tranen stroomden nog steeds over zijn wangen.

'Ik haat je, Zaza! Je hebt ons verlaten en nu kom je nooit meer bij ons terug!'

Auster schopte tegen het marmer, wat hem alleen nog maar meer deed huilen, voordat hij wegliep van de open plek.

Ayla voelde zich hulpeloos en nutteloos. Ze liet zich op haar knieën vallen en begon ook te huilen, het verdriet trof haar net zo hard als op de eerste dag.

'Ik kan dit niet, Azra. Ik kan niet zomaar jouw plaats

innemen bij de Proeven. Je hebt hier je hele leven voor getraind. Je was hiervoor geboren.'

Ayla kon de woorden er nauwelijks uit krijgen.

Ze voelde haar vuur de kop opsteken, troost bieden, maar met een grote mentale wilskracht onderdrukte ze het weer.

Ze wilde haar pijn voelen. Het was een teken dat haar zus niet vergeten was.

'Dit was nooit voor mij weggelegd. Ik weet dat ik nooit zo goed of zo sterk zal zijn als jij. Het doet pijn om te zien dat moeder en vader hun vertrouwen nu in mij moeten stellen. Ik wilde dat je terug kon komen, Zaza.'

De open plek werd stil en de zon verdween achter de bomen, alsof die haar hevige verdriet kon voelen.

'Kom alsjeblieft terug, Zaza ...'

Ayla bleef nog een tijdje, wetende dat ze uiteindelijk toch zou moeten opstaan om naar de koetsen te gaan. Toen ze zich er eindelijk klaar voor voelde, stond ze op, veegde de laatste tranen van haar gezicht en verliet de open plek zonder om te kijken.

Ze liep naar de voorkant van het paleis, waar ze twee koetsen zag wachten. Bedienden legden hun koffers in het achterste compartiment en de soldaten die hen op hun reis zouden vergezellen, waren al op hun paarden gestapt.

Haar vader en moeder stonden haar bij de eerste koets op te wachten. Ze liep naar hen toe.

Haar moeder zag er jong uit voor haar leeftijd. Ze had donker, steil haar dat tot haar middel kwam. Mensen noemden haar vaak de stralende koningin, en Ayla kon zien waarom. De koningin had een warmte over zich die je meteen aantrok.

Haar vader was lang en Ayla kwam, zelfs op haar achttiende, nog steeds niet verder dan zijn kin. Hij had altijd een glimlach klaar voor iedereen, of het nu bedienden

of edelen waren. Hij was een welwillende koning die met vriendelijkheid regeerde.

Ze had zich geen betere ouders kunnen wensen.

‘Ayla, mijn zoon, wat is er aan de hand?’ vroeg de koningin.

Ze dacht dat ze haar tranen goed had weggeveegd, maar zonder spiegel om het te controleren wist ze niet hoe rood haar ogen waren.

‘Het gaat wel, moeder. Ik nam gewoon afscheid van Azra.’

Haar moeder gaf haar een begripvolle glimlach die haar ogen niet helemaal bereikte en omhelsde haar. Toen ze haar losliet, kon Ayla zien dat de koningin het ook moeilijk had. Ze zouden allemaal een tijdje weg zijn uit het paleis.

Ayla zou misschien nooit meer terugkomen.

Haar vader plaatste een hand op haar schouder. Ze voelde hoe hij een vleugje warmte in haar stuurde met zijn kracht. Ze koesterde de troost die hij haar bood en stond toe dat het haar pijn een beetje lichter maakte.

‘Ik begrijp dat dit moeilijk voor je is, Ayla, maar je moet nu sterk zijn. Moeder Natuur heeft ons opgeroepen. Het is tijd om je rol als Erfgenaam van het Zomerrijk op te nemen.’

Ayla knikte begripvol. Ze had het verhaal al ontelbare keren gehoord toen het aan Azra verteld werd.

Moeder Natuur was de Heerseres van de vier koninkrijken van het Seizoenen Rijk. Hij of zij regeerde totdat die voelden dat die begon te Verwelken. Op dat moment werd er een strijd gehouden onder de oudste prinses en prinsessen en de winnaar zou de nieuwe Heerser van het Rijk worden.

Het was nooit de bedoeling geweest dat Ayla aan de wedstrijd zou deelnemen.

Het had altijd Azra moeten zijn.

Haar vader keek haar recht in de ogen en leek te weten wat er in haar gedachten speelde.

‘Onderschat jezelf niet, Ayla. Ik weet dat dit niet is hoe we

gedacht hadden dat het zou lopen, maar ik heb vertrouwen in je. Gebruik je innerlijke vuur en geloof in jezelf, net zoals je moeder en ik dat doen.' Ayla knikte.

Terwijl ze naar de koets liep die ze voor de reis met Auster zou delen, keek ze nog een laatste keer achterom. Naar de gladde, rode muren en de torens ertussen. De gangen waar ze vroeger spelletjes speelde met Azra en Auster.

Ze hoopte met heel haar hart dat ze deze plek op een dag terug zou zien.

VERWOESTING EN VONDSTEN

De enige plek verlaten die ze ooit gekend had, voelde vreselijk. Het leek net alsof ze Azra helemaal opnieuw verloor. Ayla verliet het paleis niet vaak en de gedachte aan de verre reis die voor haar lag, maakte haar misselijk. Haar blik viel op Auster, die naast haar zat en straalde van plezier.

Zijn gezicht klaarde altijd op als hij in de buurt van paarden was. Ayla was niet de meest ervaren ruiter, maar toch hield ze van hoe kalm en vrij ze zich voelde als ze paardreed. Het was een van de weinige momenten waarop ze haar zorgen kon loslaten.

De koets reed in een rustig tempo voort, waardoor ze kon genieten van het uitzicht op de oceaan die zich achter de vallei uitstreckte. Ze zou de geur ervan missen, het rustgevende geluid van de golven.

‘Ziet Oasis er zo uit?’ vroeg Auster, starend naar de golven.

‘Ze zeggen dat de hoofdstad de meest betoverende plek in het Rijk is, het centrum van het leven, waar de natuur het land regeert’, antwoordde Ayla, terwijl ze dichterbij haar broer schoof. ‘Maar ik zou er grof geld voor verwedden dat ons Zomerrijk het helderst straalt van allemaal.’ Austers nieuwsgierige ogen vonden de hare.

‘Ik wil de andere koninkrijken ook zien. Azra vertelde me ooit dat ze ervan droomde om Lente Rijk te bezoeken.’ Hij leek al over zijn eerdere uitbarsting heen te zijn en zijn aanstekelijke glimlach was teruggekeerd op zijn gezicht.

Zijn antwoord riep zowel pijn als opluchting bij haar op. Azra had inderdaad de ambitie gehad om door het Rijk te

reizen, strevend naar meer eenheid tussen de koninkrijken. Ayla had niet hetzelfde verlangen, tenminste niet na wat er in het Winterrijk was gebeurd. Ze zou hen laten boeten voor wat ze hadden gedaan. Niemand deed haar volk onrecht aan zonder zich te verbranden.

Uren later kwamen ze aan bij een van de grensdorpen van Zomer, de warme bries werd koeler met het verstrijken van de uren. Ze stopten zodat de paarden konden drinken van een nabijgelegen rivier. Ze reden steeds verder weg van hun geliefde blauwe oceaan. Haar moeder vroeg of Ayla liever de koets voor zich alleen had, zodat ze kon rusten, maar ze vond het vreselijk om alleen te zijn met haar gedachten. Ze was Austers verbeelding erg dankbaar, het bleek een goede afleiding te zijn van de taak die voor haar lag. Hun ouders reden in het rijtuig voor hen en Auster controleerde regelmatig of ze niet te ver vooruit reden. Na een tijdje wees hij naar iets dat hij in de verte zag.

‘Kijk! Kijk! Daar is nog een dorp! Maar waarom is het zo anders dan de andere?’

Een verlaten dorp strekte zich voor hen uit.

‘Ah, het is onbewoond, zie je. Niet veel mensen kiezen er tegenwoordig nog voor om bij de grenzen te wonen.’ Zijn ogen smeekten haar om meer te zeggen. Ayla wilde antwoorden dat het voor hun eigen veiligheid was – het gepraat over rebellen in de hoofdstad had zelfs haar oren bereikt – maar ze wilde haar broer niet bang maken. De rebellen vielen schijnbaar willekeurige dorpen aan, verwoestten huizen en namen alle dorpelingen gevangen. Haar vader had vele dagen in de hoofdstad doorgebracht, met de heersers van de andere koninkrijken, om een oplossing te vinden en deze groep moordenaars te stoppen. Geen enkele rebel was ooit gevangen en niemand wist hoe ze het voor elkaar kregen. Het

was alsof ze geesten waren – het ene moment waren ze er nog en het volgende waren ze verdwenen.

‘Het wordt veel zonniger naarmate je dieper in ons koninkrijk komt en ons volk houdt van een kleurtje’, zei Ayla in een poging geruststellend te klinken.

Auster grinnikte terwijl ze toekeken hoe ze dichterbij het dorp kwamen.

Ayla rilde.

Ze kreeg een naar gevoel van deze plek en de onheilspellende energie die er hing. Het leek in niets op de warme en gastvrije dorpen waaraan ze gewend waren. Ze wist dat dit dorp, Marea, ooit een bruisende plek was geweest aan de rand van Zomer; er werd gezegd dat mensen hier graag kwamen voor de muziek en het eten.

Marea, verlaten en beroofd van al haar voorgaande glorie, was nu een spookstad.

Het gebeurde voordat magisters in alle uithoeken van het Rijk werden gestationeerd, met als eervolle plicht om de vrede te bewaren en de burgers te beschermen tegen de aanvallen.

Ayla zuchtte. Ze had er alles over gelezen in de koninklijke bibliotheek, de plek waar ze zich het meest thuis voelde. Ze was dol op lezen en sloop er vaak ’s avonds laat naartoe om een verhaal te vinden waarin ze kon verdwijnen en waardoor haar gedachten haar iets minder plaagden. Zo las ze vaak over de wonderen van het Seizoenrijk. De hovelingen, de liefdesverhalen tussen koningen en koninginnen, de rijke cultuur van elk koninkrijk. Alle boeken waren het over een ding eens: dat de hoofdstad de thuisbasis was van de meest unieke bibliotheek ooit gemaakt; een plek waar boeken en natuur op de mooiste manier samenkwamen. Ayla kon niet wachten om het te zien bij haar aankomst; als ze de tijd kon vinden, tenminste. Maar nu moesten ze eerst door het dorp dat voor hen lag. De mensen leken haastig vertrokken

te zijn. Handgemaakte kruiken lagen verbrijzeld voor de zandkleurige huizen. Zelfs de ooit weelderige planten waren compleet uitgedroogd door het gebrek aan verzorging. Sommige ramen waren niet goed gesloten en bewogen mee met de wind, waardoor een dreigend geluid ontstond.

Net op dat moment hoorde Ayla de paarden hevig hinniken, gevolgd door het gerammel van de koets voor hen. Ze raakte in paniek toen ze iemand hoorde roepen: 'Slang, slang!'

De andere koets schoot naar voren toen de paarden probeerden te vluchten en de paarden voor Auster en Ayla's koets zetten de achtervolging in.

'De paarden moeten geschrokken zijn van de slang. Ze houden niet zo van die glibberige beesten, maar het zijn goede paarden, dus moeder en vader redden zich wel.'

Ayla liet wat van haar paniek gaan.

Auster wist waar hij het over had als het over paarden ging. Haar broer was bevriend geraakt met elk dier dat hij ooit had ontmoet.

De soldaten die hun koets menden, hadden ook duidelijk moeite om de paarden te kalmeren. De dieren renden in galop, in plaats van hun gebruikelijke rustige pas. 'Ze reageren alleen maar omdat ze de andere paarden hebben zien vluchten', merkte Auster op.

'Je bent een slimme jongen, weet je dat?' antwoordde Ayla, terwijl ze de situatie observeerde.

'Natuurlijk weet ik dat', zei Auster, met een grijns op zijn gezicht.

De paarden hadden hun normale tempo weer opgepikt toen ze het verlaten dorp bereikten.

'We moeten even stoppen, om er zeker van te zijn dat alles nog intact is', informeerde een van de bewakers hen, vlak voordat de koets tot stilstand kwam.

‘Ik zal de paarden controleren.’ Voordat Ayla hem kon tegenhouden, was Auster uit de koets gesprongen en op weg naar de dieren. Ayla wilde hem niet alleen laten gaan en volgde hem uit de veilige en comfortabele koets. ‘Auster, ga terug i-’

Ze wilde haar zin nog afmaken, maar stond plotseling stokstijf stil toen ze zag dat hun ouders hen hadden opgemerkt.

‘Ga naar binnen, het is hier niet veilig!’ schreeuwde de koning met een bezorgde blik op zijn gezicht. Hij was de situatie aan het bespreken met het hoofd van de beveiliging.

Ayla hield niet van de bezorgdheid die over zijn gelaats-trekken trok, maar na wat er met Azra was gebeurd, waren ze allemaal voorzichtiger geworden. Iedereen behalve Auster.

‘Natuurlijk, vader’, zei Ayla terwijl ze Austers schouder vastpakte. Hij schonk geen aandacht aan haar terwijl hij zachtjes de flank van zijn lievelingspaard Ocho streelde.

‘Kom op Auster, je hebt vader gehoord.’ Na enkele ogen-blikken draaide hij zich om en slenterde met tegenzin terug naar de koets. Ayla was er bijna in geslaagd Auster terug in veiligheid te brengen, toen een gedempte huil hun oren bereikte. Ze draaiden zich beiden om. Een klein wezentje verstopte zich achter een gebroken pilaar, het was duidelijk gewond.

Auster pakte Ayla’s hand.

‘We moeten iets doen, het klinkt alsof het pijn heeft.’ Ayla twijfelde over het risico en sprintte naar voren toen ze hun vader uit het zicht zag verdwijnen om naar zijn paard te kijken.

‘Hallo daar, ik ben hier niet om je kwaad te doen’, fluisterde Ayla op haar zachtste, meest kalmerende toon. ‘Het is een klein hondje’, zei Auster, die naast hen knielde.

Ayla wierp een blik op hem. ‘Snel, pak je tas uit de koets, vader mag het nog niet weten, anders staat hij dit nooit toe.’

Ze probeerde naar de arme hond te reiken, terwijl Auster zich haastte om zijn tas te pakken. Al snel was hij terug.

De hond was veel te mager; Ayla kon zijn ribben voelen terwijl ze hem in de tas stopte. De hond kwispelde opgewonden met zijn staart.

‘We moeten opschieten.’

Ze sprongen in de koets en gaven de soldaten een schaapectige glimlach.

‘Missie volbracht’, zei Ayla opgelucht. Auster haalde het dier uit zijn tas en ze gingen allebei op de vloer van het rijtuig zitten met de hond, die stond te popelen om op hen te springen en Austers gezicht te likken.

‘Ik durf te zeggen dat hij je leuk vindt, Auster’, zei Ayla, terwijl een oprechte glimlach haar lippen bereikte. ‘Maar ik denk dat hij zijn poot heeft verwond.’

Austers keek haar droevig aan.

‘We zullen met moeder praten als we aankomen. Er is vast een genezer in de hoofdstad die ons kan helpen.’ Twee klopjes op het dak van de koets lieten hen weten dat ze hun reis zouden voortzetten, en Marea achter zich zouden laten.

Ayla glimlachte, een warm gevoel verspreidde zich over haar lichaam. Haar ogen vielen dicht terwijl ze de kalmerende tred van de paarden voelde en luisterde hoe Auster met het hondje speelde.

Toen ze wakker werd, wilde Auster haar graag vertellen dat hij de hond Luca – brenger van licht – had genoemd, omdat Luca’s komst Auster zo gelukkig had gemaakt.

‘Luca is inderdaad heel toepasselijk’, vond Ayla. Ze strekte haar rug terwijl ze uit het raam keek. Ze hadden Zomer ver achter zich gelaten. Dat kon ze zien aan hun omgeving. De warmte van de zon was vervangen door een wat frissere temperatuur. De grond was hier bedekt met gras, en mos

versierde de boomstammen. Planten bedekten het gebied om hen heen, de gebladerde takken van de bomen die het pad omringden, vormden een dak boven hen.

Zowel Ayla als Auster staarden verwonderd toen de hemel uit het zicht verdween. Gele en paarse bloemen ontsprongen uit honderden knoppen die aan de takken hingen, als regen die op hen neerviel. Een bos strekte zich uit langs de weg. Vogels verwelkomden hen met gezang, terwijl Ayla en Auster de zeldzame planten bespraken die ze overal om zich heen zagen.

Aan het einde van het prachtige pad bereikten ze de befaamde gouden poort met graveringen van de zon in al haar fasen, kleine sneeuwvlokjes, vallende bladeren en enkele bloemen in volle bloei. Het stelde de wapenschilden voor van de vier koninkrijken binnen het Seizoenen Rijk. Soldaten in groene uniformen gaven toestemming om binnen te komen, nadat ze hun koninklijke koets zagen naderen. Haar vader kwam hier vaak voor vergaderingen van de raad, dus ze kenden hem vrij goed. De bomen eindigden voorbij de poort en kwamen uit in een vallei. Bloemen bedekten de grond en strekten zich uit over hectares land. Ze passeerden verschillende vijvers vol zwanen en vogels vlogen door de heldere lucht. Het was vredig op een manier die Ayla niet had verwacht. In de verte was de hoofdstad te zien, omringd door de oudste bomen van het Rijk. De torenspits van het kasteel reikte maar net boven de hoogste kruinen uit. En zo betraden ze Oasis.

HOOFDSTUK 3

OASIS

Ayla was stomverbaasd. Ze was hier nog nooit geweest; ze had alleen verhalen gehoord over de grootsheid van de hoofdstad. Hoe Oasis een toevluchtsoord was voor iedereen die er woonde. Armoede en misdaad waren zeldzaam. Iedereen had meer dan genoeg en mensen waren gelukkig.

De stad was enorm. Ze was cirkelvormig met het kasteel aan de rand van de stad, dicht tegen een gigantische berg gedrukt. Huizen en andere gebouwen stonden aan de andere kant van het paleis, sommige wel zes etages hoog. De bomen die de stad omringden waren van dichtbij nog indrukwekkender. Ayla had zich nog nooit zo klein gevoeld.

Overall bloeide de natuur. Planten groeiden midden op straat. Rivieren en beekjes liepen vlak langs de huizen. Een perfecte harmonie van natuur en mensen.

Auster zag er ook stomverbaasd uit. Zijn hoofd hing bijna helemaal uit het raam van de koets, terwijl hij alles in zich op probeerde te nemen.

Na een licht getik op het dak van hun koets, stapte de koetsier af en opende het raam.

‘Ik ben bang dat we op marktdag zijn aangekomen. De straten zijn te vol om er doorheen te rijden. Ik zou een andere route kunnen vinden, maar dat kost ons misschien een paar uur, Koninklijke Hoogheid.’

Ayla merkte dat de koets van haar ouders ook tot stilstand was gekomen.

Haar vader stapte uit en luisterde naar wat de koetsier te zeggen had. Toen keek hij naar Ayla en Auster.

‘Wat vinden jullie? Zullen we een wandeling door de stad maken?’

Ayla wist niet zeker of het veilig zou zijn want er waren hier meer mensen dan ze ooit eerder had gezien. Het benauwde gevoel van het verlaten dorp speelde haar nog steeds parten.

Auster deelde haar bezorgdheid niet. ‘Ik zou het graag willen! Luca zal zo blij zijn dat hij zijn benen kan strekken!’

Vader wierp haar broertje een vragende blik toe. ‘Wie is Luca?’

Voordat Auster kon antwoorden, huppelde de hond naar buiten, nog steeds mankend met zijn gewonde poot. Hij draafde naar de koning, met zijn staart kwispelend van enthousiasme, en ging prompt aan zijn voeten liggen.

‘Hij is mijn nieuwe beste vriend!’ riep Auster uit voordat ook hij naar zijn vader rende en zijn armen om hem heen sloeg.

‘We hebben hem gevonden toen we stopten bij Marea! Hij was gewond en er was niemand meer om hem te helpen. Lala en ik hebben hem gered! Alsjeblieft, vader, mag ik hem houden? Ik beloof dat ik zelf voor hem zal zorgen!’

Ayla wist al dat haar vader zou toegeven. Net toen de koning zijn mond opende, verscheen hun moeder in de deur-opening van de koets en keek naar de koning en de hond die aan zijn voeten lag.

‘Amarr, wat doet die hond bij jou?’ De koningin leek verward, maar had nog steeds een glimlach op haar gezicht. Auster had zijn liefde voor dieren van zijn moeder.

De koning lachte.

‘Nou, mijn liefste, het lijkt erop dat onze Auster een nieuwe vriend heeft gevonden.’

Auster liet zijn vader los en rende naar zijn moeder.

Ze omhelsde hem en woelde door zijn haar.

‘Hoe heet hij?’ vroeg de koningin.

‘Luca! Hij is de beste hond van de hele wereld!’

Het hondje tilde zijn kop op toen hij zijn naam hoorde, maar besloot aan de voeten van de koning te blijven liggen. Haar vader bukte zich en krabde Luca’s kop, waardoor de hond met zijn poot heen en weer begon te bewegen.

Aran, die met hen mee was gegaan op de reis, schraapte zijn keel.

‘We hebben een veilige route door de stad geregeld om iedereen naar het kasteel te brengen. De koffers blijven voorlopig in de koets en zullen zo snel mogelijk naar het paleis worden gebracht. Als u mij wilt volgen, Majesteiten.’

Auster liep naar hen toe, hield de hand van zijn moeder vast en pakte die van Ayla met zijn andere hand. Hun vader sloeg zijn arm om die van hun moeder en Luca volgde vlak achter hen.

‘Wijs ons de weg, Aran’, zei de koning.

Toen ze zich een weg baanden door een van de hoofdstraten, probeerde Ayla alles in zich op te nemen, maar dat was bijna onmogelijk.

Er heerste een prachtige soort chaos. Elk huis had een andere kleur, van het felste geel tot het donkerste blauw. Sommige huizen hadden tuintjes aan de voorkant, andere hadden vliegers aan een balustrade voor een raam gebonden.

De straten waren overvol. Kraampjes stonden verspreid door de straten, schijnbaar zonder enige organisatie. Verschillende geuren van kruiden en eten drongen haar neus binnen, waardoor ze eerlijk gezegd een beetje licht in haar hoofd werd. Ayla zag een koopman die zijn stoffen probeerde te verkopen aan een goedgeklede vrouw, wild gebarend terwijl hij een stuk felrode stof in haar gezicht duwde. Naast hem stond

een vrouw die een houten beeldje in papier wikkelde voor een man die zijn zontje op zijn schouders droeg.

Haar vader wees op een vreemd gebouw. Een dat sober leek in vergelijking met de rest. Het had maar een etage en een donkere, grijze kleur. Alsof het verborgen en onopgemerkt wilde blijven. Het had geen versieringen op de gevel en ook geen bordje aan de muur om voorbijgangers te vertellen waar het gebouw voor diende.

‘Geloof het of niet, maar hier werkt de beste kleermaker van Oasis. De bruidsjurk van je moeder is hier gemaakt.’

Toen Ayla haar moeder aankeek, knikte ze, maar zei verder niets.

‘Waarom is het gebouw dan zo donker? Willen ze niet meer opvallen?’

De koning glimlachte, alsof hij de vraag verwachtte.

‘Mensen kennen de winkel of ze kennen hem niet. De eigenaar hecht er geen belang aan om er reclame voor te maken. Zijn jurken spreken voor hem.’

Ze passeerden de winkel, maar met de deur dicht kon Ayla niet eens naar binnen kijken om te zien of haar vader de waarheid sprak.

Een paar straten verderop kwamen ze voorbij het amfitheater waar de magisters hun maandelijks forums hielden. Inwoners van Oasis konden hun problemen voorleggen en de magisters deden hun best om een oplossing te vinden waar iedereen tevreden mee was. Ze veroordeelden ook de criminelen in de kerkers van de stad en straffen hen voor de misdaden die ze hadden begaan. Dit recht tot oordelen kregen ze van hun leider, de Magister Equitum, die een naaste adviseur van Moeder Natuur was. De man was nog ouder dan de Heerseres en was er al geweest toen de vorige heerser nog op de troon zat.

De man gaf Ayla eerlijk gezegd een naar gevoel. Hij had

het Zomerpaleis maar één keer bezocht, toen ze nog klein was. Elke keer dat hij haar had aangekeken en zijn zwartgeblakerde tanden ontblootte in wat hij dacht dat een glimlach voorstelde, gingen de haren op haar armen rechtstaan.

Hoofdschuddend wendde ze haar blik af van het gebouw en haalde haar ouders in, die al een paar passen voor haar liepen.

Ze passeerden een plein waar mensen rond een reusachtige boom dansten. Aan de onderste takken hingen honderden papieren vogels.

De koningin glimlachte toen ze het opmerkte.

‘Dat zijn wensvogeltjes. Mensen schrijven hun diepste wens op een papiertje, vouwen het op en hangen het in de boom. Ze geloven dat de boom van tijd tot tijd een wens vervult.’

Ze keek naar haar man. ‘Voor mij deed hij dat ook.’

Auster was aan het proberen om Luca te leren hoe hij hem een poot moest geven, maar keek op toen hij de woorden van zijn moeder hoorde.

‘Wat bedoel je?’

‘Hier heb ik je vader ontmoet’, zei de koningin. De koning drukte een kus op haar hand, die hij nog steeds vasthield.

‘Het was vlak nadat je vader zijn toernooi had. Ik was hier in Oasis om naar de Proeven te kijken en bezocht deze plek bijna dagelijks. Op de laatste dag, voor de laatste Proef, kwam ik naar deze boom om mijn wens op te hangen.’

Ayla had bijna het gevoel dat ze er zelf bij was. Ze had portretten van haar moeder gezien toen ze jong was en net koningin was geworden. Ze was toen al prachtig geweest.

‘Wat heb je op je wensvogel geschreven?’ vroeg Auster.

‘Ik vroeg om een leven vol geluk. De dag nadat ik mijn wens had opgehangen, kwam ik terug en zag ik dat hij uit de boom was gevallen; ik had hem vast niet goed vastgebonden.’

Je vader had hem opgeraapt en was hem aan het lezen, wat ik eerst erg onbeleefd vond, zomaar andermans wensen lezen.'

Hierop lachte de koning en nam het verhaal over.

'Ik zweer dat ik niet wist dat het een wensvogel was. Het was in een plas gevallen en ik wilde het alleen maar oprapen. Zwerfvuil wordt in Oasis afgekeurd en ik wilde voor de stad zorgen, maar toen vouwde ik het briefje open en zag ik de wens.'

Terwijl hij naar zijn vrouw staarde, was zijn liefde voor haar zo duidelijk. Ayla's hart liep over van warmte.

Ze waren onder de boom blijven staan, te verrukt door het verhaal om deze plek te verlaten voordat ze het einde hadden gehoord.

'Je moeder was woedend, maar ik kon alleen maar zien hoe mooi ze was, zelfs toen ze tegen me schreeuwde dat ik haar wensvogel moest loslaten. Haar wens was zo puur en ik wist gewoon dat ik haar wilde leren kennen. Ik gaf haar het briefje terug en stelde mezelf voor.'

'En zo vervulde de boom mijn wens. We werden verliefd en kregen drie prachtige kinderen', zei de koningin weemoedig. 'Voor een lange tijd was ik de gelukkigste vrouw van alle vier koninkrijken.'

Een trieste blik trok over het gezicht van de koningin en Ayla wist dat ze aan Azra dacht. Haar vader verborg zijn pijn beter, maar het leed van haar moeder was na een jaar nog zeer voelbaar.

'Misschien kunnen we wat nieuwe wensen ophangen?' vroeg Ayla.

Auster stemde meteen in en haar vader vroeg een soldaat om hen wat papier en pennen te brengen. De soldaat kwam snel terug met een lichtroze vel papier.

Het liefst wilde Ayla haar zus terug, maar ze betwijfelde of de boom zo krachtig was.

Haar broer en ouders waren al klaar met schrijven en haar moeder liet Auster zien hoe hij het papier moest vouwen als een vogel.

Ze zou voor haar familie naar de hel gaan.

En plotseling wist Ayla wat haar wens moest zijn.

Houd mijn familie veilig. Bescherm ze op welke manier dan ook, schreef ze. Ze vouwde het in de vorm van een vogel, bond er een touwtje omheen en hing het in de boom.

Toen ze het paleis bereikten, was de zon weggezakt achter de horizon.

Ze werden door een van de paleisbedienden naar binnen geloodst en betraden een indrukwekkende hal. Als Ayla het niet met eigen ogen had gezien, zou ze nooit geloven dat het gebouw gemaakt was van baksteen en mortel.

Het leek alsof ze midden in een bos stond. De muren waren overal bedekt met bladeren en het gras groeide weelderig over de grond. De ruimte werd verlicht door doorschijnende bollen met vlammen.

Ayla keek glimlachend naar de eeuwige vlammen. Het was het eerste wat elke vuurstuurder leerde maken. Klein, speels vuur dat nooit uitging. Het Zomer koninkrijk exporteerde deze magie over het hele Rijk. Het was een van de enige dingen die Ayla met vertrouwen kon oproepen.

Een andere bediende verscheen en boog voor de koninklijke familie van Zomer.

‘Neem me niet kwalijk, Majesteiten. Hier moet u afscheid nemen van prinses Ayla. Ze moet zich terugtrekken in haar vertrekken om zich voor te bereiden op de presentatie van morgen.’

Haar hart begon snel te kloppen. Morgen zou ze haar vuurkracht moeten presenteren voor de andere koninklijke families en haar concurrenten. De andere Erfgenamen hadden hun

kracht al jarenlang aangescherpt, in voorbereiding op de dag dat Moeder Natuur zou voelen dat ze begon te Verwelken en zij zouden moeten strijden om de Troon.

Zij was er echter nog lang niet klaar voor.

Koning Amarr en koningin Raya omhelsden haar en drukten elk een kus op haar voorhoofd, ze merkten niet op dat Ayla bijna een paniekaanval kreeg.

‘Je kunt het, Ayla’, zei haar moeder.

‘Ik ben er zeker van dat je ons trots zult maken’, zei haar vader. ‘Morgen zie je ons weer en zullen we je aanmoedigen.’

Auster omhelsde haar even voordat hij zich weer bij hun ouders voegde.

Zonder om te kijken liet Ayla zich door de bediende door het kasteel leiden. Ze voelde zich weer alsof ze door een gigantisch bos liep. Gangen en galerijen kronkelden als takken door het gebouw.

Toen ze een gang passeerde die open was voor de elementen, hoorde ze in de verte gebrul. Ze keek naar links en zag vier watervallen naar een enorm bassin stromen. Het deed haar op een bepaalde manier aan thuis denken, maar waar het meer bij het Zomerpaleis kalm en rustgevend was, was dit water razend en stormachtig. Golven waren over het hele oppervlak te zien, veroorzaakt door het water dat van de omringende berg neerstortte.

Ayla kneep haar ogen tot spleetjes.

Te midden van het woeste water dacht ze een menselijke vorm te zien. Ze was te ver weg om details van het gezicht van de persoon te zien, maar ze dacht dat ze donker haar kon onderscheiden. Krachtige armen staken door het water, vechtend om de oever te bereiken.

Ze kon nu zien dat het een man was, maar hij was nog te ver weg om zijn gelaatstrekken te onderscheiden. Hij had zwart haar en zelfs vanop die afstand kon ze zien dat hij lang

was. Hij pakte een handdoek van een nabijgelegen hoop kleding en begon zich af te drogen.

Ayla schudde haar hoofd en vroeg zich af wat deze man bezielde om zich überhaupt in zulke woeste golven te begeven.

Toen ze het einde van de gang bereikten, nam de bediende haar mee de trappen op.

Uiteindelijk stopten ze op de bovenste verdieping, voor een houten deur. De deur had gouden handvaten en was gegraveerd met de symbolen van de vier elementen.

De bediende opende de deur. 'Als u iets nodig heeft, kunt u gewoon aan het koord trekken en dan komt een bediende zo snel mogelijk. Heeft u nog iets nodig, prinses?'

Ayla schudde haar hoofd en werd prompt achtergelaten in haar kamer.

DE BOOMHUTKAMER

De aanblik van haar kamer benam haar de adem. Het vertrek was verbluffend, met een rond raam dat twee keer zo groot was als zij en uitzicht bood op een boom en Oasis erachter. Vuurvliegjes hadden hun weg naar haar raam al gevonden en wierpen een warme gloed op haar kamer. Ze voelde zich meteen thuis.

Ze liep naar binnen, zodat ze de kamer verder kon inspecteren. De ruimte was gebouwd rond een dikke boomstam. Bij het raam stond een bed, gedekt met een stapel kussens en zachte dekens. Daarachter was de muur omgevormd tot ingebouwde boekenplanken die reikten tot aan wat leek op een binnenhuisbalkon. Er hingen planten aan, en een grote lamp.

Ze voelde de uitputting tot in haar botten en liet zich op het bed vallen, iets wat ze niet meer had gedaan sinds ze een kind was.

Het bed was zo zacht dat ze er bijna in wegzakte.

Toen ze haar ogen opende, zag ze het dakraam, waardoor ze de sterren boven zich kon bewonderen.

‘Misschien komt alles uiteindelijk goed’, mompelde Ayla tegen zichzelf.

Ayla wist zich na een paar minuten uit bed te hijsen en liep naar een deur in de uiterste hoek. Ze opende de deur langzaam en kwam in een kleine badkamer terecht.

Rechts van haar stond een wastafel van hout met een spiegel erboven.

Haar ogen vielen op een badkuip bij een raam met uitzicht op het gebladerte daarachter.

Aan de wastafel keek ze naar haar eigen spiegelbeeld. Ze besloot haar haar in te vlechten om zich wat frisser te voelen, terwijl ze de trap op liep naar het balkon.

Ze vond een zachte stoel bij een gezellige erker en ging zitten om het landschap dat zich voor haar uitstreckte te bewonderen. Ayla had de hoogste kamer in de vleugel gekregen – waarschijnlijk in het besef dat ze het dichtst bij de zon wilde zijn. Dat verklaarde ook waarom haar kamer zoveel natuurlijk licht had. De kamer leek op een boomhut, met takken die zich over het plafond verspreidden om een groen bladerdak te creëren.

Ayla schrok toen ze geklop op de deur hoorde.

Een jongen van ongeveer haar leeftijd stond voor haar, van top tot teen gekleed in de mooiste olijkleurige stoffen. Haar blik viel op het schild dat op zijn mouw geborduurd was – een bloeiende bloem.

Het koninkrijk van Lente.

‘Het spijt me dat ik u stoort, maar – maar ik wilde mezelf voorstellen.’ De jongeman ratelde. Hij had een aangename stem.

Ayla was zo verrast door de onverwachte bezoeker dat ze niet goed wist hoe te reageren.

De jongen had een mager postuur en was niet zo bleek als mensen van Lente meestal waren. Zijn haar was donker en lag plat op zijn hoofd. Hij had een vriendelijk gezicht en leek haar geen gevaarlijk type.

‘Ik ben Yuri, prins van Lente’, voegde hij eraan toe, terwijl hij haar een warme glimlach schonk.

Ze vond het vreemd dat hij naar haar kamer was gekomen. Ze zouden elkaar allemaal ontmoeten tijdens de presentatie morgenochtend.